

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobce: V. O.**, nar. dne „X“, státní příslušník Ukrajiny, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Davidem Novákem, advokátem, se sídlem Vyšehradská 320/49, 128 00 Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2016, č. j. MV-6761-7/SO-2014,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2016, č. j. MV-6761-7/SO-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 11. 2013, č. j. OAM-11082-13/DP-2013, kterým nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b), § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna závažná překážka, která prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu brání.

V podané žalobě žalobce zrekapituloval průběh správního řízení s tím, že dne 28. 2. 2013 podal u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Uvedl, že ke své žádosti řádně předložil všechny zákonem požadované náležitosti. Přesto po posouzení žádosti dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že na území České republiky nepobývá déle jak 6 měsíců, čímž aktivně neplní účel svého pobytu a tuto okolnost správní orgán považoval za závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. Rozhodnutí správního orgánu jak v I. stupni, tak v rámci odvolání, považoval žalobce za nezákonné a v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Napadené rozhodnutí dle jeho názoru zasahuje zcela nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce rovněž napadené rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné s tím, že správní orgán zcela jasně vybočil z mezí zákona, stanovil podmínky, pro které není v zákoně opora, a nevypořádal se se všemi námitkami, které v řízení uvedl. Dále uvedl, že řízení o odvolání trvalo po dobu 2,5 roku, aniž by byl správním orgánem vyzván, aby doplnil jakékoli informace, týkající se především jeho pobytu a pobytu jeho rodiny v České republice. Podotkl, že informace, které měl správní orgán k dispozici, nebyly aktuální, protože v České republice zakoupili byt a navázali mnoho vazeb, trvale zde žijí jeho manželka a děti, které zde navštěvují školu. Namítal, že jeho časté cestování z důvodu podnikání mu není možné klást za vinu. Nesouhlasil s argumentací, že nezbytnou podmínkou pro plnění účelu pobytu je pobývat na území České republiky rovněž fyzicky, jak s odkazem na § 42 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, uvedli v odůvodnění svých rozhodnutí správní orgán I. stupně i žalovaný. Poukázal na to, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Zdůraznil, že se na území České republiky zdržoval častěji, než je uvedeno v rozhodnutí, poukázal na to, že na území České republiky prostřednictvím právnické osoby aktivně podniká. Dále žalobce namítl, že mu v daném případě měl správní orgán sdělit, kolik dnů měl na území České republiky pobývat. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, v rozporu se zásadou legitimního očekávání či nepřezkoumatelné, neboť při rozhodování zvážil a přihlédl ke všem individuálním skutkovým okolnostem posuzovaného případu. K námitkám žalobce uvedl, že jsou zčásti shodné s námitkami uvedenými v odvolání a tyto byly v napadeném rozhodnutí řádně vypořádány, a pokud další námitky uvedl v žalobě, měl možnost uplatnit je již v odvolání podaném dne 22. 1. 2014, což neučinil. Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl oprávněn podat návrh na provedení opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pokud namítl, že řízení o odvolání trvalo cca 2,5 roku, což neučinil. V souvislosti s tím pak žalovaný uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a jeho povolení k pobytu bylo tedy považováno za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podaném odvolání, tj. do 26. 2. 2016.

O žalobě rozhodl soud v souladu s 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto

postupem výslovně souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě po poučení nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.

Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 28. 2. 2013 podal žalobce prostřednictvím zmocněnce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kterou doplnil listinami o výši příjmů, zajištění bydlení, výpisem z rejstříku trestů, datovanými k únoru 2013. V den podání žádosti správní orgán I. stupně pořídil kopii cestovního dokladu žalobce č. „X“, z níž byla zjištěna jeho nepřítomnost na území České republiky, a to za období od 31. 10. 2011 až do doby podání žádosti. Podle vyznačených přechodových razítek žalobce na území České republiky pobýval od 16. 12. 2011 do 19. 12. 2011, od 18. 3. 2012 do 21. 3. 2012 a před podáním žádosti přicestoval na území republiky dne 11. 2. 2013. Žalobce byl správním orgánem I. stupně předvolán k výsledku za účelem zjištění skutečného rozsahu jeho přítomnosti na území České republiky. Do protokolu sepsaného dne 16. 7. 2013, č. j. OAM-11082-6/DP-2013, žalobce výslovně uvedl, že v České republice nemá navázány společenské a kulturní vazby, žije v pronajatém bytě. K údajům z cestovního pasu uvedl, že v roce 2011 pobýval na území republiky od února do června, v červenci a srpnu byl mimo, zpět přicestoval v září a v říjnu vycestoval, vrátil se v prosinci a v prosinci 2011 zase vycestoval. Pokud jde o rok 2012, potvrdil, že se vrátil zpět na území České republiky až v březnu 2012, přičemž tentýž měsíc znovu vycestoval a vrátil se počátkem dubna, na území republiky byl až do června, na prázdniny odjel a vrátil se až v polovině srpna 2012 a byl na území České republiky až do května 2013. K prokázání své přítomnosti na území České republiky nad rámec období vyplývajících z cestovního pasu předložil 6 účtenek k nákupu pohonných hmot, hrazených v hotovosti (z dubna a července 2011, června, září, října a listopadu 2012), zprávu o lékařském ošetření ze dne 21. 9. 2011 a daňové výkazy týkající se účetního období roku 2012. Dále pak byla žalobci dne 1. 10. 2013 doručena výzva správního orgánu I. stupně č. j. OAM-11082-10/DP-2013, aby doložil své tvrzení, učiněné do protokolu dne 6. 7. 2013, tedy že jeho nezletilé děti navštěvují školské zařízení v České republice. V souvislosti s tím dne 11. 10. 2013 žalobce sdělil, že nezletilé děti spolu s matkou, jeho manželkou, odcestovaly na Ukrajinu, kde navštěvují základní školu. Dle jeho sdělení na Ukrajině pobývaly z důvodu péče o těžce nemocnou matku, návrat do České republiky plánovaly v nejbližší době. Následně byla žalobci dne 18. 10. 2013 doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož nevyužil. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně následně napadl včasným odvoláním, ke kterému doložil kopii výpisu z účtu za rok 2013, kopii daňového přiznání za rok 2012 podaného 29. 3. 2013, kopii

smlouvy o komplexním zdravotním pojištění, doklad o opravě vozu a doklad o přijetí platby v hotovosti, všechny z února 2013.

Nejprve se soud zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ta podle žalobce spočívala v tom, že správní orgán zcela jasně vybočil z mezí zákona, když stanovil podmínky, pro které není v zákoně opora a rovněž se nevypořádal se všemi uplatněnými námitkami. V souvislosti s tím soud připomíná, že odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje námitky shodné se žalobou. Po prostudování napadeného rozhodnutí soud musí konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je jednoznačně patrné, na základě jakých skutečností k uvedeným závěrům správní orgán dospěl. Jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i žalovaného odpovídají požadavkům přezkoumatelného správního rozhodnutí formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 4 As 5/2003- 52, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný ve svém rozhodnutí shrnul zjištěný skutkový stav a tvrzení žalobce v průběhu prvostupňového řízení. Úvahy žalovaného jsou dostatečné, žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné je a tato námitka žalobce je nedůvodná.

Námitku žalobce, že správní orgán I. stupně nesprávně vykládá ustanovení § 42 zákona o pobytu cizinců, pokud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, citované již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z něhož vyplývá, že nezbytnou podmínkou pro plnění účelu pobytu je pobývat na území České republiky rovněž fyzicky, soud neshledal důvodnou.

Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se obdobně vztahují § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 citovaného zákona.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza uvedený v § 37 téhož zákona.

Platnost víza k pobytu nad 90 dnů ministerstvo zruší podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Důvody pro neudělení dlouhodobého víza, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jsou uvedeny v § 56 zákona o pobytu cizinců. Podle § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona ministerstvo vízum cizinci

neudělí, pokud jeho pobyt na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. V případě žalobce z obsahu správního spisu vyplynuly jednak skutečnosti ohledně délky jeho pobytu na území České republiky, jak je uvedeno výše, jednak okolnosti vztahující se k žalobcem proklamované podnikatelské činnosti. Žalobce, který dne 28. 2. 2013 požádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ke své žádosti mimo jiné připojil smlouvu o výkonu funkce jednatele ve společnosti STEP TO FUTURE s.r.o., kterou uzavřel na straně jedné za společnost právě žalobce jakožto jednatel, a zároveň na straně druhé jako zaměstnanec, přičemž smlouva sjednávala právě výkon funkce jednatele. Do protokolu o výsledku žadatele dne 16. 7. 2013 žalobce uvedl, že na území České republiky chce žít za účelem podnikání. K upřesňujícím dotazům uvedl, že firma byla založena v únoru 2008 a sídlí v pronajatých prostorách v Praze. Předmětem její činnosti je zprostředkování pronájmu nebytových prostor, její chod zařizuje žalobce, aniž by to vyžadovalo jeho každodenní činnost a firma nemá žádné zaměstnance.

Výpověď žalobce (obsaženou v protokolu ze dne 16. 7. 2013) o reálném způsobu života a obživy v České republice, o pobytu ostatních členů jeho rodiny na Ukrajině, vzaly oba správní orgány zcela správně jako důkaz v úvahu. Ze skutečností doložených v průběhu správního řízení a z vlastních tvrzení žalobce lze bez jakýchkoli důvodných pochybností dospět jednak k závěru, že se žalobce po většinu doby, kdy mu byl povolen pobyt na území České republiky, zde nezdržoval, jakož i k závěru, že žalobce měl pouze formální postavení podnikatele a podnikání deklaroval jako účel svého pobytu s cílem prodloužit si povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud jde o podnikatelskou činnost, kterou žalobce uvedl jako zásadní důvod svého pobytu v České republice, není možné odhlédnout právě od jeho tvrzení o výši jeho příjmů z podnikání a počtu uzavřených „obchodů“ za předcházející období. Jak ostatně vyplývá i z kopie předloženého daňového přiznání k dani z příjmu právnických osob, vykazala společnost STEP TO FUTURE za zdaňovací období roku 2012 ke dni 31. 12. 2012 výsledek před zdaněním - 38 595,- Kč, dále pak nulovou daňovou povinnost, nulové příjmy či odpisy. Soud rovněž nepřehlédl, že tato společnost již za zdaňovací období roku 2011 přiznala daňovou ztrátu ve výši 14.110,- Kč; rozvaha a výkaz zisku a ztráty za rok 2012 obsahuje mimo jiné údaj o osobních nákladech ve výši 21.000,-Kč a mzdových nákladech 12.000,- Kč, s tím, že výsledek hospodaření za běžnou činnost roku 2012 byl stanoven na -39.000,- Kč. V této souvislosti je soud přesvědčen, že námitka žalobce o zásahu do jeho finanční situace, pokud mu nebude umožněno v podnikání na území České republiky dále podnikat, není vůbec důvodná.

Žalobce v rámci uplatněných námitek nijak nepopíral svá tvrzení uvedená do protokolu v průběhu správního řízení, která se týkala jeho skutečného způsobu obživy a činnosti v České republice, jakož i pobytu příslušníků jeho rodiny mimo území České republiky. Nelze přehlédnout ani jeho vlastní tvrzení, uvedená v odůvodnění odvolání, že manželka s dětmi se na území České republiky vrátí dne 30. 11. 2013, děti začnou chodit do školy a manželka se stane zaměstnancem v jeho obchodní společnosti, když se mu častým

pobytem v zahraničí podařilo rozšířit klientelu. Požadavek žalobce, že správní orgán měl specifikovat, jak často by se na území České republiky měl zdržovat, pokud jeho pobyt shledal nedostatečným, je nutné označit za absurdní. Jak žalobce správně podotkl, zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Skutečnosti, které vyplynuly jednak ze spisového materiálu, předložených listin, ale zejména z vlastního žalobcova vyjádření dokládají, že žalobce se v období po povolení pobytu na území České republiky zdržoval krátkou dobu, dle závěru žalovaného i správního orgánu I. stupně po dobu kratší než 1 měsíc. Doklady o uskutečněných nákupech pohonných hmot či opravě automobilu, které žalobce předložil, nemají jednoznačnou vypovídající hodnotu o jeho skutečném pobytu na území republiky v danou dobu, neboť z nich bez dalšího nevyplývá, že to byl právě žalobce, kdo pohonné hmoty nakoupil a kdo fyzicky zaplatil za opravu automobilu. Výjimku představuje lékařská zpráva o ošetření ze dne 21. 9. 2011, která dokládá, že v daný den se žalobce na území republiky skutečně vyskytoval. Dle razítek v cestovním pase žalobce tento dne 21. 8. 2011 přiletěl do Maďarska, které opustil autem téhož dne a opuštění území České republiky je vyznačeno ke dni 31. 10. 2011, nicméně správní orgány posuzovaly pobyt žalobce na území republiky právě za období od 30. 10. 2011 a závěru, že z celkového počtu 487 dní (za období od 30. 10. 2011 do 28. 2. 2013) se na území republiky zdržoval pouhých 25 dní nelze vytýkat nesprávnost. I pro případ, že by se žalobce zdržoval na území republiky i v jiných dnech, jak se pokusil doložit předloženými daňovými doklady, tak ani pobyt delší o několik dní rozhodně nesvědčí zamýšlenému pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Soud opětovně připomíná, že sám žalobce se poměrně přesně vyjádřil ke svému faktickému pobytu na území republiky i obdobím, kdy pobýval mimo její území, a jeho vyjádření koresponduje se zjištěními správních úřadů o délce jeho pobytu ve sledovaném období.

Pokud správní orgán posuzoval období od 30. 11. 2011 do 28. 2. 2013, pak dle přechodových razítek v cestovním pasu se žalobce zdržoval na území České republiky pouze 25 dní. Žalobce tuto skutečnost, tedy že na území České republiky pobýval v kratších časových intervalech, nijak zásadně nerozporoval. Skutečnosti, vyplývající z kopie jeho cestovního pasu, tedy kdy na území republiky vstupoval, či je opouštěl, korespondují s jeho vlastním vyjádřením. Nadto je nutné uvést, že v cestovním pase žalobce by razítka dokládající jeho vstup na území republiky, popřípadě vstup na území tzv. Schengenského prostoru, v dalších termínech musela být vyznačena. Ve sledovaném období jsou však vyznačeny toliko odlet z letiště v Ruzyni dne 31. 10. 2011 a tentýž den odlet z letiště v Maďarsku, následně pak dne 16. 12. 2011 přilet na letiště v Ruzyni a odlet z téhož letiště dne 19. 12. 2011. Dne 21. 12. 2011 je vyznačen přilet do Maďarska a dne 26. 12. 2011 pak odlet z Maďarska. Další vstup na území České republiky je vyznačen až dne 18. 3. 2012, přičemž odlet z území je vyznačen již dne 21. 3. 2012. V mezidobí dle razítek v cestovním pase pak žalobce dne 15. 2. 2012 přiletěl do Nizozemí a dne 18. 2. 2012 z Nizozemí odletěl. Poslední vstup na území České republiky je v pase žalobce vyznačen dne 11. 2. 2013.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že tyto skutečnosti prokazují formálnost udělení povolení k dlouhodobému pobytu, protože nedochází k jeho faktické konzumaci po zákonem předpokládanou dobu v rozporu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců.

K tvrzení žalobce, že řízení o odvolání trvalo cca 2,5 roku, přičemž za uvedenou dobu nebyl správním orgánem vyzván k doplnění informací, je nutné uvést, že před vydáním rozhodnutí o žádosti o prodloužení povolení k pobytu se mohl k věci vyjádřit. Za tímto účelem mu byla dne 18. 10. 2013 doručena příslušná výzva, žalobce však této možnosti nevyužil. Ze spisového materiálu je rovněž patrné, že byl vyzýván také k předložení důkazů na podporu svých tvrzení, jak je uvedeno výše. Jeho vlastní tvrzení a důkazy, které předložil, nevyvolaly žádné pochybnosti o skutkových okolnostech ani nutnost, aby se žalobce ve věci znovu vyjadřoval. Postup správního orgánu I. stupně tak odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z § 3 správního řádu.

Posuzované řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je řízením zahajovaným na žádost, nikoliv z moci úřední. Zodpovědnost za prokázání relevantních skutečností tak v daném případě ležela na žalobci, kterému nic nebránilo již v žádosti sdělit rozhodné informace, jež by umožnily jeho žádosti vyhovět; ostatně stejně tak to mohl učinit i v kterékoliv jiné části řízení před správním orgánem I. stupně, k čemuž mu byl ostatně poskytnut dostatečný prostor, neboť poskytnutí takovýchto informací bylo v jeho vlastním zájmu. Pokud by žalobce využil možnosti seznámit se s podklady pro vydání prvoinstančního rozhodnutí (což neučinil), mohl zjistit, že mu potenciálně hrozí zamítnutí jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu.

Námítka, že povinností žalovaného bylo zjistit skutkový stav, zejména pokud jde o pobyt žalobce a jeho rodiny na území České republiky za dobu, kdy probíhalo odvolací řízení, není důvodná. Přezkumná činnost žalovaného v odvolacím řízení byla omezena systémem neúplné apelace, neboť jeho předmětem bylo posouzení řízení zahajovaného na návrh, nikoliv z moci úřední, nemohl se plně uplatnit princip stanovený v § 50 odst. 3 věte druhé správního řádu a nejednalo se o povinnost správního orgánu, jak namítal žalobce. Je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žalobcovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, či ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud dále žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán se nezabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí s přihlédnutím k zásahu do jeho rodinného a osobního života, pak z předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, jednoznačně vyplývá, že otázkou přiměřenosti se správní orgán I. stupně zabýval na str. 4-5, a žalovaný na tuto okolnost ve svém rozhodnutí rovněž poukázal na str. 7. Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že žalobce v období po povolení pobytu na území České republiky zde pobýval dobu kratší než 1 měsíc a manželka s dětmi se zdržovala na Ukrajině, dále přihlédl k výsledkům podnikatelské činnosti společnosti žalobce, chodu uvedené společnosti, který dle žalobcova vlastního vyjádření nebyl závislý na jeho osobní přítomnosti, a společnost neměla žádné zaměstnance. V dané věci žalobce žádné další relevantní skutečnosti týkající se důvodů, pro něž by bylo možné dotčené rozhodnutí posuzovat ve vztahu k přiměřenosti dopadů jeho účinků, neuvedl a tyto nevyplývaly ani ze zjištěného skutkového stavu. Již správní orgán I. stupně tedy vycházel z informací, na jejichž základě pak přiměřenost dopadů rozhodnutí v konečném důsledku zhodnotil dostatečným způsobem. Následně pak žalovaný

zhodnotil veškeré relevantní faktory, přičemž vycházel z obsahu správního spisu a shledal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je i z tohoto pohledu přiměřené.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly ani náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. listopadu 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.